

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 438/2022-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], proti postupu vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Šaľa v konaní vedenom pod ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019, ČVS: ORP-231/VYS-SA-2020 a ČVS: ORP-64/VYS-SA-2021, postupu Okresnej prokuratúry Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 316/19/2022 a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Pz 432/21/1000 z 18. marca 2022 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 18. mája 2022 v znení jej doplnenia doručенého 24. mája 2022 a 1. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva „na obhajobu, taktiež neľudské zaobchádzanie pri vyšetrowaní zo strany vyšetrovateľa a OČTK – Šaľa“, práv podľa čl. 3, čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 2 a 4 a čl. 6 ods. 1, 2 a 3 písm. a), b), c), d) a e) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práv podľa čl. 1 a čl. 5 Protokolu č. 4 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznávajúceho niektoré práva a slobody iné než tie, ktoré sú už uvedené v dohovore a Dodatkovom protokole k Dohovoru ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Šaľa (ďalej aj „vyšetrovateľ okresného riaditeľstva“) v konaní vedenom pod ORP-185/VYS-SA-2019, ČVS: ORP-231/VYS-SA-2020 a ČVS: ORP-64/VYS-SA-2021, postupom Okresnej

prokuratúry Galanta (ďalej aj „okresná prokuratúra“) v súvislosti s konaním vedeným pod sp. zn. 2 Pv 316/19/2202 a upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Pz 432/21/1000 z 18. marca 2022 [(ďalej aj „napadnuté upovedomenie generálnej prokuratúry“); sťažovateľ ho síce označil ako uznesenie, avšak ako prílohu k ústavnej sťažnosti priložil pod ním označenou spisovou značkou a dátumom upovedomenie generálnej prokuratúry, vo vzťahu ku ktorému ústavnému súdu predostrel aj svoju argumentáciu, pozn.]. Sťažovateľ navrhuje zrušiť „celé obvinenie“, ktoré bolo vydané v konaní vedenom pod ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019 a ČVS: ORP-64/VYS-SA-2021 a priznať mu primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že generálnej prokuratúre bolo doručené podanie sťažovateľa v znení jeho doplnení, ktoré generálna prokuratúra podľa obsahu vyhodnotila ako návrh na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku v znení účinnom v rozhodnom období. V nadväznosti na ňou konštatovanú zmätočnosť takého návrhu najskôr ustálila rozhodnutia orgánov činných v trestnom konaní, proti ktorým toto podanie sťažovateľa smerovalo. Následne listom vo veci „Obvinený [REDAKOVANÉ] - návrh na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku - upovedomenie“ z 18. marca 2022 upovedomila sťažovateľa o tom, že časť jeho návrhu bola podaná po uplynutí zákonnej trojmesačnej lehoty (v súvislosti s ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019 a ČVS: ORP-64/VYS-SA-2021, pozn.) ustanovenej v § 364 ods. 1 Trestného poriadku, pričom časť smerovala proti dovtedy neprávoplatnému uzneseniu (v súvislosti s ČVS: ORP-231/VYS-SA-2020, pozn.), proti ktorému tento postup nebol v tom čase možný.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Proti napadnutému upovedomeniu generálnej prokuratúry podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje predovšetkým nezákonnosťou a neústavnosťou postupu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva pri jeho zadržaní, následnom výsluchu, ako aj po neskoršom nástupe do výkonu trestu odňatia slobody. Uvádza, že dotknutý vyšetrovateľ okresného riaditeľstva ho „týral, psychicky, fyzicky, ponižoval, sexuálne obťažoval... nútil podpísať to, čo si sám písal... odmietol zavolať Právneho zástupcu“. Vyjadruje nesúhlas s posúdením jeho podania generálnou prokuratúrou ako podaného v časti po lehote. Uvádza, že nie je „logické“, aby „niečo“ podal po lehote, keďže na porušovanie svojich základných práv a slobôd poukazuje „od začiatku obvinenia“. Sťažovateľ žiada, aby bolo zrušené obvinenie, ktoré mu bolo vznesené v konaní vedenom pod ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019 a ČVS: ORP-64/VYS-SA-2021. Zároveň žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

4. Obsahom doplnenia ústavnej sťažnosti doručeného 24. mája 2022 sťažovateľ poukazuje na porušenie konkrétnych článkov dohovoru a dodatkového protokolu. V doplnení k ústavnej sťažnosti doručenom 1. júla 2022 uvádza, že „všetky obvinenia, ako aj uznesenia vykazujú (arbitrárnosť) extrémny nesúlاد dokazovania...“. Vyjadruje presvedčenie, že bolo porušené jeho základné právo na obhajobu, keďže pri výsluchu bola vždy prítomná osoba, ktorá ho „týrala, bila, sexuálne obťažovala, začo bola na väzbe“, avšak napriek tomu mu „ostalo“ vznesené „vykonštruované“ obvinenie. Konštatuje tiež, že generálna prokuratúra vyhodnotila jeho podanie ako návrh oprávnenej osoby podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku s tým, že „má reálny

charakter na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní“ podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ale napriek tomu bolo jeho podanie vyhodnotené ako podané oneskorene.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práv (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) postupom vyšetrovateľa okresného riaditeľstva v konaní vedenom pod ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019, ČVS: ORP-231/VYS-SA-2020 a ČVS: ORP-64/VYS-SA-2021, postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 316/19/2202, ako aj napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry.

6. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd túto vyhodnotil ako obsahovo natoľko zrozumiteľnú, že umožňuje v tejto veci realizovať ústavný prieskum (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, I. ÚS 71/2021), t. j. ústavnú sťažnosť predbežne prerokovať.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry:

7. Vo vzťahu k právomoci ústavného súdu podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu upovedomenie generálneho prokurátora, ktorým nevyhovelo návrhu obvineného na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ústavný súd poukazuje na svoju recentnú rozhodovaciu činnosť, v ktorej predstavil základné ústavnoprávne východiská, ktoré je nevyhnutné zobrať na zreteľ pri prieskume podstaty vznesenia obvinenia v prípravnom konaní zo strany obvinených. V tejto súvislosti vo veci vedenej pod sp. zn. IV. ÚS 212/2022 zdôraznil, že právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavná sťažnosť má byť podávaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

8. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením

princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti/právomoci ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

9. Vo všeobecnosti možno uviesť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľom ako obvineným a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovaným právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane nimi označených práv (m. m. I. ÚS 107/2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (m. m. I. ÚS 756/2016, I. ÚS 619/2016, IV. ÚS 612/2018). Mimoriadnym opravným prostriedkom proti rozhodnutiam prokurátorov a policajtov v prípravnom konaní je zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého generálny prokurátor môže zrušiť právoplatné rozhodnutie prokurátora alebo policajta, ak takým rozhodnutím alebo v konaní, ktorému predchádzalo, bol porušený zákon. Trestný poriadok využitie tohto mimoriadneho postupu generálneho prokurátora limituje tým, že podľa § 364 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku návrh na tento postup môže obvinený vo svoj prospech a v jeho v prospech osoby, ktoré by mohli podať v jeho prospech odvolanie, podať do troch mesiacov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

10. Ústavný súd dopĺňa, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (m. m. IV. ÚS 80/2022). Už konštatované východiská sú pritom aktuálne aj vo vzťahu k ústavnému prieskumu upovedomenia generálneho prokurátora vydaného v zmysle § 365 ods. 1 Trestného poriadku, pokiaľ sa sťažovatelia domáhajú vecného prieskumu dôvodnosti vznesenia obvinenia v trestnom konaní.

11. V kontexte uvedených skutočností však nie je možné vylúčiť možnosť, že návrh obvineného na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku a jeho vybavenie zo strany generálneho prokurátora môže byť za určitých špecifických okolností predmetom prieskumu zo strany

ústavného súdu, a to napríklad pri zle vyhodnotenej lehote na podanie návrhu v zmysle § 364 Trestného poriadku zo strany generálneho prokurátora či absencii akéhokoľvek odôvodnenia upovedomenia generálneho prokurátora. Aj v takom prípade však zostávajú aktuálne už uvedené východiská, v zmysle ktorých tak nebude možné túto právomoc ústavného súdu z dôvodu princípu subsidiarity uplatniť smerom k preskúmaniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti či postupu orgánov činných v trestnom konaní v tomto smere.

12. Sťažovateľ v rámci argumentácie v ústavnej sťažnosti vyjadruje v podstate nesúhlas s posúdením jeho podania generálnou prokuratúrou ako podaného (z časti, pozn.) oneskorene. Žiada ústavný súd, aby zrušil jemu vznesené obvinenia vydané v konaní vedenom pod ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019 a ČVS: ORP-64/VYS/SA-2021. Je teda zrejmé, že základnou námietkou sťažovateľa je práve posúdenie lehoty na podanie návrhu v zmysle § 364 Trestného poriadku zo strany generálneho prokurátora, v nadväznosti na čo ústavný súd pristúpil k oboznámeniu sa s napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry (pozri bod 11 tohto uznesenia, pozn.).

13. Ako už bolo uvedené, Trestný poriadok poskytuje obvinenému v porovnaní s inými lehotami riadnych opravných prostriedkov pomerne dlhú trojmesačnú lehotu na podanie návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní. Trestný poriadok v prípade návrhu podľa § 364 ods. 1 Trestného poriadku konštruje začiatok plynutia lehoty na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku tak, že začiatok ohraničuje právoplatnosťou napadnutého rozhodnutia. Podľa § 365 ods. 1 Trestného poriadku ak generálny prokurátor po preskúmaní veci na základe návrhu oprávnenej osoby uvedenej v § 364 ods. 1 nezistí dôvody na zrušenie napadnutého rozhodnutia alebo ak uplynula lehota uvedená v § 364 ods. 1 alebo 3, upovedomí o tom osobu, ktorá návrh podala.

14. Z napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry vyplýva, že v zmysle § 365 ods. 1 Trestného poriadku sťažovateľ upovedomila o oneskorenosti podania jeho návrhu na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. V konkrétnosti v zmysle už citovaných ustanovení uviedla, že vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Policajného zboru Šaľa, odboru kriminálnej polície uznesením ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019 z 31. októbra 2019 (ďalej aj „uznesenie o vznesení obvinenia“) podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vzniesol sťažovateľovi obvinenie pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestný zákona v znení účinnom v rozhodnom období. Uznesením Okresnej prokuratúry Galanta č. k. 2 Pv 316/19/2202-19 zo 17. februára 2020 bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa zamietnutá ako nedôvodná. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nadobudlo právoplatnosť 17. februára 2020. Zároveň uviedol, že uznesením ČVS: ORP-64/VYS-SA-2021 z 30. marca 2021 (ďalej aj „uznesenie o vznesení obvinenia 2“) bolo sťažovateľovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Uznesením Okresnej prokuratúry Galanta č. k. 2 Pv 316/19/2202-48 z 3. mája 2021 bola podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sťažnosť sťažovateľa zamietnutá ako nedôvodná. Uznesenie o vznesení obvinenia 2 tak nadobudlo právoplatnosť 3. mája 2021. Keďže uvedené právoplatné uznesenia boli v zmysle napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry napadnuté návrhom sťažovateľa z 28. decembra 2021, ktorý bol doručený generálnej prokuratúre 29. decembra 2021, vzhľadom na popísanú právoplatnosť uznesení o vznesení obvinenia bol návrh sťažovateľa v uvedenom rozsahu vyhodnotený generálnou prokuratúrou ako podaný po uplynutí zákonnej trojmesačnej lehoty ustanovenej v § 364 ods. 1 Trestného poriadku, ktorá uplynula

vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia v máji 2020 a vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia v auguste 2021.

15. Ústavný súd (z napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry, pozn.) sumarizuje, že proti uzneseniam vyšetrovateľa o vznesení obvinenia Trestný poriadok pripúšťa sťažnosť, pričom túto možnosť sťažovateľ využil a o sťažnostiach bolo rozhodnuté uzneseniami prokurátora tak, že boli zamietnuté. Výkon následných procesných práv sťažovateľa je, resp. bol primárne zabezpečený trojmesačnou lehotou na podanie návrhu generálnemu prokurátorovi na postup podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku. Ústavný súd dodáva, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti žiadnym spôsobom nepopieral v bode 14 tohto uznesenia popísané skutočnosti. Jeho argumenty boli naviazané predovšetkým na ním tvrdený nezákonný a neústavný postup dotknutého vyšetrovateľa v súvislosti s obvineniami, ktoré mu boli vznesené, v nadväznosti na čo ústavný súd akcentuje, že mu v tomto štádiu trestného konania neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bolo postupom podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť a dôvodnosť, resp. to, či sú alebo nie sú postačujúce na záver o dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti.

16. Ústavný súd v okolnostiach prerokúvanej veci konštatuje, že generálna prokuratúra svoju povinnosť vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, t. j. povinnosť zákonom ustanoveným postupom sa takýmto návrhom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyzrozumieť, splnila, keď návrh preskúmala, vyhodnotila spôsobom nesignalizujúcim svojvôľu a svoje závery sťažovateľovi oznámila (m. m. I. ÚS 519/2020). Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd nezistil takú možnosť porušenia označených práv, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, v nadväznosti na čo ju v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.2. K ostatným námietkam sťažovateľa:

17. Sťažovateľ ďalej namieta správanie a postup konkrétneho vyšetrovateľa okresného riaditeľstva v súvislosti s konaniami vedenými pod ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019, ČVS: ORP-231/VYS-SA-2020 a ČVS: ORP-64/VYS-SA-2021. V nadväznosti naň poukazuje na vykonávané vznesenie obvinení. Zároveň konštatuje porušenie jeho práv aj postupom okresnej prokuratúry, pričom v súvislosti s ňou označil len konanie vedené pod sp. zn. 2 Pv 316/19/2202.

18. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľa postupom vyšetrovateľa okresného riaditeľstva, možno uviesť dve skutočnosti.

18.1. Sťažovateľ mal možnosť uplatniť svoju argumentáciu v záujme ochrany svojich práv prostredníctvom podnetu podľa § 210 Trestného poriadku v nadväznosti na fakt, že dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor (§ 230 Trestného poriadku). Z príloh priložených k ústavnej sťažnosti však nevyplýva a sťažovateľ v obsahu ústavnej sťažnosti ani netvrdil, že by postup vyšetrovateľa okresného riaditeľstva, resp. jeho nezákonnosť namietal použitím § 210 Trestného poriadku. Zároveň nepreukazoval, že by tento právny prostriedok nevyčerpal z dôvodov hodných osobitného zreteľa podľa § 132 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Vychádzajúc z už uvedených skutočností, ústavný súd

ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18.2. Pokiaľ sú sťažovateľove námietky namierené proti opodstatnenosti vznesených obvinení, ústavný súd s poukazom na už konštatovaný princíp subsidiarity uvádza, že z napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry vyplýva, že sťažovateľ podal proti uzneseniu ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019 z 31. októbra 2019, ako aj uzneseniu ČVS: ORP-64/VYS-SA-2021 z 30. marca 2021 sťažnosť, ktoré boli príslušnou prokuratúrou zamietnuté ako nedôvodné. Zároveň z napadnutého upovedomenia generálnej prokuratúry tiež vyplýva, že uznesenie ČVS: ORP-231/VYS-SA-2020 z 3. decembra 2020 bolo príslušnou prokuratúrou zrušené ako nezákonné. Právomoc príslušnej prokuratúry na preskúmanie postupu a rozhodnutia okresného riaditeľstva tak vylučuje právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti v tejto časti. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol túto časť ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

19. Pokiaľ sťažovateľ žiada o zrušenie obvinení, ktoré mu boli vznesené v konaní vedenom pod ČVS: ORP-185/VYS-SA-2019 a ČVS: ORP-64/VYS/SA-2021, v súvislosti s čím namieta aj postup okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 316/19/2202, ústavný súd uvádza, že podľa napadnutého uznesenia generálnej prokuratúry došlo v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Pv 316/19/2202 k zamietnutiu sťažností sťažovateľa podaných proti uzneseniam o vznesení obvinení (bod 14 tohto uznesenia, pozn.), v nadväznosti na čo uvádza, že napadnutý postup okresnej prokuratúry mala možnosť preskúmať generálna prokuratúra postupom podľa § 363 Trestného poriadku na základe návrhu podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, ktorý sťažovateľ podal. S prihliadnutím na princíp subsidiarity ústavný súd ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.3. K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu:

20. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie mu právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom je potrebné poznamenať, že ústavný súd môže v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ustanoviť fyzickej osobe alebo právnickej osobe právneho zástupcu (t. j. advokáta), ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. III. ÚS 265/2014).

21. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že v danej veci nie je daná jeho právomoc, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, uvedený záver zároveň znamená, že v danej veci ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda nie je splnený jeden z predpokladov pre vyhovieť žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

22. Vzhľadom na výsledok posúdenia tejto ústavnej sťažnosti ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III.1. a III.2. odôvodnenia tohto uznesenia, pozn.) je evidentné, že išlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, teda v danom prípade neboli splnené podmienky

na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z tohto dôvodu ústavný súd tejto žiadosti sťažovateľa (podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde) nevyhovel (bod 2 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2022

Miloš Maďar
predseda senátu